

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 8C/145/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813204760
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2015:5813204760.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci navrhovateľky: Y. N. U., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., Q. XXX/X, právne zastúpená JUDr. Veronikou Leppovou, advokátkou, Tvrdošín, Medvedzie 45/19, proti odporcovi: K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. č. XXX, právne zastúpený JUDr. Ivicou Firstovou, advokátkou, Dolný Kubín, Radlinského 1729, v konaní o zaplatenie 33.000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke čiastku 33.000,- Eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 20.02.2013 do zaplatenia v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 1.980,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 3.399,66 Eur, ich zaplatením na účet právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. Veroniky Leppovej, advokátky, Tvrdošín, Medzvedzie 45/19, vedený vo U., a.s., č.ú.: XXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXX, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Podaným návrhom žiadala navrhovateľka uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť jej čiastku 33.000,- Eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 20.02.2013 do zaplatenia z titulu dohody o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov datovanej dňom 20.04.2012.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 13.01.2014 č.k. 8C/145/2013-95 tak, že uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke čiastku 33.000,- Eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 20.02.2013 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 1.980,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.863,82 Eur. Rozsudok ohľadne merita veci odôvodnil nasledovne:

„Manželstvo navrhovateľky a odporcu bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 03.04.2012 č.k. 3P/15/2012-14. Na pojednávaní dňa 03.04.2012 sa účastníci po vyhlásení rozsudku vzdali práva podať vo veci odvolanie. Písomné vyhotovenie rozsudku podľa pripojených doručeníek prevzala navrhovateľka dňa 17.04.2012. Odporca písomné vyhotovenie rozsudku prevzal počas úložnej doby dňa 30.04.2012, čomu predchádzal prvý pokus o doručenie dňa 17.04.2012 a následne druhý pokus o doručenie dňa 18.04.2012 kedy bola zásielka uložená na pošte. Na základe toho rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.04.2012.

Ešte pred rozvodom manželstva účastníci dňa 17.02.2012 uzavreli ako manželia dohodu o uzavretí budúcej dohody o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva po rozvode. V tejto sa dohodli, že do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva uzavru dohodu o vypořádání BSM, pričom v čl. III špecifikovali veci, ktoré nadobudne navrhovateľka a ktoré odporca a v čl. II dohody odporca prehlásil, že do 6 mesiacov po podpise dohody o vypořádání BSM vyplatí navrhovateľke v

hotovosti čiastku 33.000,- Eur, nakoľko navrhovateľka vložila väčší obnos finančných prostriedkov do dokončenia rodinného domu súp. č. XXX na parcele registra „C“ č. XXX/X vedeného na LV č. XXXX k.ú. Q., ktorého je vlastníkom.

Následne v zmluve o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze manželstva datovanej dňom 20.04.2012 si účastníci konania rozdelili hnutelné veci rovnakým spôsobom ako bol dojednaný v dohode zo dňa 17.02.2012 (okrem osobného automobilu a satelitného kompletu), pričom v čl. II odporca opätovne prehlásil, že do 6 mesiacov po podpise tejto zmluvy o vyporiadaní BSM vyplatí navrhovateľke v hotovosti čiastku 33.000,- Eur, nakoľko navrhovateľka vložila väčší obnos finančných prostriedkov do dokončenia rodinného domu súp. č. XXX na parcele registra „C“ č. XXX/X vedeného na LV č. XXXX k.ú. Q., ktorého je odporca vlastníkom.

Navrhovateľka sa následne v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 6Ro/83/2013 domáhala voči odporcovi zaplataenia čiastky 33.000,- Eur z predmetnej dohody o vyporiadaní BSM. Konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 03.04.2013 pre nezaplataenie súdneho poplatku. Navrhovateľka v žalobnom návrhu v tejto súvislosti uviedla, že ešte pred zaplataením súdneho poplatku jej odporca oznámil, že za krátky čas bude mať vybavený úver na vyplataenie celej čiastky, pričom odporca po dotaze súdu potvrdil, že si skutočne v tom čase vybavoval úver, aby mohol navrhovateľku vyplatiť, no úver nezískal.

Navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že dohoda o vyporiadaní BSM je síce datovaná dňom 20.04.2012, avšak ide o deň kedy si ju ona iba pripravila po tom, ako jej bol doručený rozvodový rozsudok. Dohoda bola podpísaná až po 01.05.2012, pretože odporca pracoval v zahraničí a v tej dobe sa na Slovensku nenachádzal. Predložila o tom výpisy telefonických hovorov, podľa ktorých boli v dňoch 21.04., 22.04., 23.04., 24.04., 25.04., 27.04., 02.05., 04.05., 05.05. a aj v neskoršom období realizované medzinárodné telefonické hovory a SMS správy na rakúske telefónne číslo. Nepamätala si presne kde dohodu podpisovali, no s istotou odporca dňa 20.04.2012 nebol na Slovensku o čom svedčia telefonické výpisy a tiež skutočnosť, že si hneď nevyzdvihol rozvodový rozsudok.

Odporca potvrdil, že dohodu o vyporiadaní BSM pripravila navrhovateľka. Podpísali ju u nej v podnájme dňa 20.04.2012. Nespochybnil, že v predložených výpisoch hovorov sa jedná o jeho rakúske telefónne číslo, ktoré používal. Na druhej strane si ale nepamätal, kde presne sa zdržiaval v období konca apríla roku 2012 čo vysvetľoval tým, že v tom čase „pendloval“ medzi prácou v C. a Slovenskom, kde vybavoval veci ohľadne rozvodu. Uviedol, že v C. pracoval od pondelka do piatku, no keď bolo potrebné niečo vybaviť, sadol do auta a išiel na Slovensko a vracal sa do práce v nedeľu. Pracovnú dobu mal v závislosti od množstva práce, spravidla od siedmej ráno do deviatej večer, keď bolo práce menej, robil do šiestej večer. Niekedy bol doma raz mesačne, niekedy aj dva-tri razy do mesiaca a stávalo sa, že prišiel aj cez týždeň, keď napríklad bolo niečo treba vybaviť v banke. Po dotaze súdu ohľadne úložnej doby rozvodového rozsudku uviedol, že si nepamätá či bol v období od 17.04.2012 do 30.04.2012 v C. alebo na Slovensku, no spomenul si, že mu matka hovorila, že má nejakú zásielku, ktorú si musí prevziať osobne lebo jej ju nechcú vydať.

Vyhodnotením uvedených dôkazov v zmysle ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých v ich vzájomných súvislostiach vrátane toho čo uviedli účastníci konania mal súd za preukázané, že zo strany odporcu nedošlo k podpisu dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov v deň, ktorý je na nej uvedený, t.j. 20.04.2012. Súd uveril navrhovateľke, že v tento deň dohodu iba pripravila, pretože jej výpoveď celkovo pôsobila na súd presvedčivejšie ako výpoveď odporcu, keď súčasne ďalšie nepriame dôkazy svedčia o tom, že odporca vtedy nemohol dohodu podpísať. Výpoveď odporcu ohľadne dňa podpisu dohody bola protirečivá, keď na jednej strane uviedol, že bola podpísaná dňa 20.04.2012 v byte navrhovateľky, no na strane druhej si v rámci dotazu súdu ohľadne prevzatia rozvodového rozsudku nepamätal kde sa zdržiaval počas úložnej doby od 18.04.2012 do 30.04.2012. Ďalej je faktom, že od uloženia zásielky na pošte v stredu 18.04.2012 si odporca písomné vyhotovenie rozsudku prevzal až v pondelok 30.04.2012. Logickým vysvetlením môže byť iba to, že sa prevažnú väčšinu tejto doby nachádzal v práci v C., keď aj sám sa vyjadril, že ešte matka mu hovorila, že má na pošte zásielku určenú do vlastných rúk. S tým korešponduje aj uskutočnená telefonická komunikácia navrhovateľky a odporcu prostredníctvom jeho rakúskeho telefónneho čísla. Táto síce začína dňom 21.04.2012 (čo bola sobota) no od tohto dňa je zrejmy takmer každodenný telefonický kontakt navrhovateľky s odporcom až do 27.04.2012 (SMS správa s časom 19:45), čo len potvrdzuje pravdivosť vyjadrenia navrhovateľky, že s odporcom komunikovali

v podstate o každej jednej veci súvisiacej s ukončením ich doterajšieho vzťahu vrátane toho, kedy odporca príde na Slovensko a kedy podpíše dohodu o vyporiadaní BSM. Ak si potom odporca prevzal rozsudok v pondelok 30.04.2012, možno potom pripustiť, že v neskorých večerných hodinách dňa 27.04.2012 sa už mohol nachádzať v mieste bydliska na Slovensku a teda mohol podpísať dohodu v zásade už tento deň. Podľa názoru súdu však nie je za existencie ďalších okolností, ktoré vyplynuli z dokazovania rozhodujúce, kedy odporca pripojil svoj podpis na dohodu o vyporiadaní, či to bolo niekoľko dní pred právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva alebo až po právoplatnosti rozsudku 30.04.2012, ktorým dňom podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezpodielové spoluvlastníctvo navrhovateľky a odporcu zaniklo. Ust. § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje, že ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa potom jeho vyporiadanie. Zákon na prvom mieste uvádza vyporiadanie dohodou podľa § 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Už z tohto je zrejme preferencia zákonodarcu usporiadať vzájomné majetkové vzťahy manželov na základe ich slobodnej vôle bez potreby akejkoľvek ingerencie štátu, keď súčasne ust. § 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka nestanovuje žiadne špecifické požiadavky týkajúce sa formy dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, iba určuje, že manželia sú si povinní vydať na požiadanie písomné potvrdenie o tom ako sa vyporiadali. Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva preto možno uzavrieť ústne, písomne alebo aj konkludentne a iba v prípade, ak sa dohoda týka nehnuteľnosti tvoriacej masu BSM, musí mať písomnú formu a je k nej potrebný vklad do katastra nehnuteľností (§ 149a Občianskeho zákonníka). Možnosť uzavrieť dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva je z časového hľadiska obmedzená len tým, že k nej musí dôjsť do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva, lebo inak nastáva zákonná domnienka jeho vyporiadania podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ak súčasne v tejto lehote nebol podaný návrh na vyporiadanie na súd. Pod vplyvom doterajšej judikatúry (R 42/1972) potom v právnej praxi prevláda názor, že dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva možno uzavrieť len ak už došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva a preto dohody o vyporiadaní uzavreté pred zánikom bezpodielového spoluvlastníctva sú automaticky pokladané za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka (zrejme pre rozpor s ust. § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). S takýmto v zásade kategorickým záverom sa však nemožno stotožniť, keď podľa vedomosti súdu ani neexistuje judikát, ktorý by uspokojivo neplatnosť takto uzavretých dohôd vyargumentoval. O absolútnu neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka ide totiž v prípade, ak právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Rozpor so zákonom znamená, že právny úkon odporuje kogentnému zákonnému ustanoveniu (príkazu či zákazu), obchádzanie zákona zasa znamená, že právny úkon síce neodporuje zákonnému ustanoveniu, avšak svojimi dôsledkami predstavuje vylúčenie zákonom určeného záväzného pravidla. Napokon rozpor s dobrými mravmi znamená, že právny úkon sa prieči spoločensky všeobecne uznávaným nepísaným pravidlám morálky a slušnosti. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a na absolútnu neplatný právny úkon sa hľadí akoby nebol urobený. Na absolútnu neplatnosť prihliada súd ex officio. Pri posudzovaní (ne)platnosti právneho úkonu z hľadiska § 39 Občianskeho zákonníka je ale najskôr potrebné podrobiť analýze dotknuté zákonné ustanovenie z hľadiska jeho účelu, významu a zmyslu a až v prípade, že prevažuje zákonom chránená hodnota nad právom, ktoré bude neplatnosťou dotknuté, bude namieste konštatovať absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Potom treba uviesť, že žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce bezpodielové spoluvlastníctvo manželov explicitne nestanovuje sankciu neplatnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva uzavretej pred zánikom manželstva a takisto z ustanovení Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit' ani žiaden zákaz uzavrieť dohodu o vyporiadaní BSM ešte pred zánikom bezpodielového spoluvlastníctva. V súdnej veci nesporne k dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov došlo potom čo už bol dňa 03.04.2012 vyhlásený rozsudok o rozvode ich manželstva a obaja sa vzdali práva podať voči nemu odvolanie. Ich dohoda o vyporiadaní iba nadväzovala na už prv uzavretú zmluvu o budúcej dohode o vyporiadaní zo dňa 17.02.2012, v ktorej už vtedy účastníci prejavili vôľu vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo okrem iného tak, že odporca poskytne navrhovateľke do 6 mesiacov výplatok v čiastke 33.000,- Eur. Takto záväzne prejavená vôľa účastníkov sa v podstate rovnako pretransformovala do dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva čo ani sám odporca nijako nespochybnil potvrdiac, že ešte aj počas konania sp. zn. 6Ro/83/2013 robil kroky k tomu, aby svoj záväzok z dohody voči navrhovateľke splnil. Celý čas, teda nielen pred zánikom ich bezpodielového spoluvlastníctva ale aj potom mali účastníci vôľu vyporiadať spoluvlastníctvo spôsobom uvedeným v dohode, podľa ktorej sa aj správali, keďže ešte aj hnutelné veci si ponechali tak ako si to v dohode dojednali. Preto ak zákon favorizuje vôľu bezpodielových spoluvlastníkov v podstate neformálne sa dohodnúť na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva a nijaký zákonný zákaz či príkaz ich neobmedzuje v tom, aby sa dohodli na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva už v čase kedy je jasné, že dôjde k jeho zániku,

súd dospel k záveru, že považovať účastníkmi uzavretú dohodu o vypořádání ich bezpodielového spoluvlastníctva za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s ust. § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka by bolo čistým formalizmom vedúcim k ústavne nekonformnému výkladu čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý môže konať to, čo nie je zákonom zakázané. Podľa názoru súdu záverom o neplatnosti účastníkmi uzavretej dohody by bol popretý základný princíp zmluvnej autonómie účastníkov občianskoprávných vzťahov aj napriek tomu, že žiaden zákonný predpis účastníci svojim postupom v súvislosti s uzavretím dohody o vypořádání BSM neporušili. Súd preto uzatvára, že predmetná dohoda je platným právnym úkonom, z obsahu ktorého vyplýva platný záväzok odporcu zaplatiť z titulu investícií do dostavby jeho rodinného domu navrhovateľke do šiestich mesiacov od podpisu dohody čiastku 33.000,- Eur. Keďže súdu nebol predložený žiaden dôkaz o zániku tohto záväzku odporcu voči navrhovateľke, súd návrhu čo do zaplatenia tejto sumy vyhovel. Bolo už potom bezpredmetné vykonávať navrhovateľkou predložené listinné dôkazy, ktorými mala byť preukázaná v tejto výške jej investícia do stavby domu odporcu.

O úroku z omeškania súd rozhodol podľa ust. § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013. Odporca sa do omeškania so zaplatením žalovanej sumy dostal uplynutím 6 mesiacov od podpisu dohody o vypořádání BSM, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že bola podpísaná v presne nezistený deň v období koncom apríla a začiatkom mája 2012. Do omeškania sa tak odporca dostal najskôr niekedy začiatkom novembra 2012, kedy bola platná výška úroku z omeškania 8,75 % ročne (sadzba ECB 0,75 % plus 8 percentuálnych bodov), pričom navrhovateľka požadovala úrok z omeškania v tejto výške až od 20.02.2013. Súd preto navrhovateľke priznal úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 33.000,- Eur od 20.02.2013 do zaplatenia.“

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 25.08.2014 sp. zn. 6Co/207/2014 rozsudok zo dňa 13.01.2014 č.k. 8C/145/2013-95 s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v podstatnom uviedol nasledovné:

„Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí často súvisí s otázkou dokazovania, ktoré môže pri nedostatkoch výkladu právnej normy vykazovať deficity.

Ak bezpodielové spoluvlastníctvo zanikne, vykoná sa jeho vypořádání podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Okrem prípadu, keď toto majetkové spoločenstvo zaniká smrťou manžela a keď vypořádání vykoná ex offo súd podľa § 175a a nasl. O.s.p. (v rámci konania o dedičstve), riešenie právnej situácie po zániku bezpodielového spoluvlastníctva je ponechané predovšetkým na vôľu účastníkov, pretože aj súdne konanie týkajúce sa jeho vypořádání je návrhovým (dispozitívnym) konaním. Vypořádání sa určí, ktoré veci zostanú vo výlučnom (oddelenom) vlastníctve jedného zo spoluvlastníkov a ktoré vo výlučnom (oddelenom) vlastníctve druhého spoluvlastníka, prípadne ktoré zostanú v podielovom spoluvlastníctve oboch a v akom pomere.

Vypořádání znamená nielen rozdelenie hnutelných a nehnuteľných vecí, ktoré patrili do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, ale aj vzájomné vypořádání všetkých pohľadávok a dlhov vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva, a to podľa zásad uvedených v § 150. Hovoríme o tzv. vypořádání v širšom slova zmysle.

Predmetom vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a existovalo v čase jeho zániku, t.j. spravidla v deň právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva (nie v deň faktického rozchodu manželov, alebo v deň, keď súd rozhoduje o vypořádání). Tento čas je rozhodujúci aj pre posúdenie stavu vecí, ako je napríklad ich vek, miera opotrebenia a pod. Pri určení ceny vecí je však rozhodujúci čas vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa vykonáva ich vypořádání (§ 154 ods. 1 O.s.p.).

Právne účinky vypořádání nastávajú dňom, keď došlo k dohode o vypořádání, prípadne keď nastala právoplatnosť súdneho rozhodnutia o vypořádání alebo o schválení zmieri, alebo márnym uplynutím trojročnej lehoty, na základe čoho platí nevyvrátiteľná právna domnienka o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva spôsobom uvedeným v ustanovení § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Právna úprava vychádza z myšlienky majetkového spoločenstva manželov, ktorí počas celej doby trvania manželstva spoločne hospodária a zároveň nadobúdajú majetkové hodnoty vytvárajúce ich bezpodielové spoluvlastníctvo (výnimky upravujú napr. ustanovenia § 148 ods. 2, § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zákon nepripúšťa žiadne formy predmanželských zmlúv, alebo dohôd uzavretých počas manželstva týkajúcich sa už nadobudnutého majetku negujúcich podstatu bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré zabezpečuje (z hľadiska majetkového) rovnoprávne fungovanie jednotlivých členov rodiny. Z tohto pohľadu treba vychádzať pri výklade relevantných právnych noriem z ich obsahu a zmyslu. Jednoznačný príkaz, či zákaz určitého správania alebo postupu účastníkov právneho vzťahu formulovaný v právnej úprave, ako to vyžadoval okresný súd, nemôže poprieť základné princípy na ktorých úprava bezpodielového spoluvlastníctva stojí.

Krajský súd sa na základe uvedeného nestotožnil s úsudkom súdu prvého stupňa, ktorý za daných skutkových okolností nepovažoval za nevyhnutné striktné rešpektovať obsah právnej úpravy, zákonný postup dokonca označil ako „čistý formalizmus“. Odvolací súd je presvedčený, že úprava Občianskeho zákonníka vyjadrujúca požiadavku na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva až po jeho zániku má kogentný charakter a jej modifikácia na základe „vôle strán“, ako to konštatoval prvostupňový súd nie je na mieste.

Na základe popísaných dôvodov bol krajský súd nútený prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom dôjde k odstráneniu vytknutých pochybení v nadväznosti na vyššie formulovaný právny názor odvolacieho súdu. Pri ďalšom postupe bude okresný súd vychádzať z vysloveného právneho názoru a pri svojom ďalšom postupe zameria svoju pozornosť na zhodnotenie tvrdení a dôkazov účastníkov smerujúcich ku preukázaniu uzavretia predmetnej dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva v deň v zmluve uvedený (20.4.2012), ako to tvrdil odporca, resp. v iný deň, ako argumentovala navrhovateľka.“

V nadväznosti na odlišný názor krajského súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení bolo potrebné v konaní vyriešiť spornú skutkovú otázku, ktorého dňa účastníci konania uzavreli predmetnú dohodu o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Preto po vrátení veci na ďalšie konanie súd doplnil dokazovanie o všetky účastníkmi označené dôkazy okrem listinných dôkazov, ktorými mali byť preukázané v žalovanej výške investície navrhovateľky do stavby domu odporcu, nakoľko predmetom konania bolo zaplatenie žalovanej sumy z titulu dohody účastníkov o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva a nie samotné vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, kedy by tieto listinné dôkazy relevanciu mali. Z toho istého dôvodu súd nevykonal ani dôkazy o príjmoch odporcu ani znaleckými posudkami, ktoré mali byť vyhotovené ohľadne stanovenia hodnoty rodinného domu odporcu v súvislosti s jeho žiadosťou o bankový úver (navrhnuté stranou navrhovateľky vykonať „z opatrnosti“).

Navrhovateľka počas konania prezentovala, že k podpisu dohody o vyporiadaní zo strany odporcu došlo po dni 30.04.2012, kedy už bol právoplatný rozsudok o rozvode ich manželstva, odporca zasa celý čas zotrval na tom, že dohodu podpísal v deň na nej uvedený, t.j. dňa 20.04.2012. Súdu bolo predložených oboma stranami niekoľko listinných dôkazov, bola vypočítaná matka navrhovateľky i odporcu, no je nutné konštatovať, že ani jeden z vykonaných dôkazov nie je priamym a takpovediac „rukolapným“ dôkazom o tom, kedy k uzavretiu dohody, resp. podpisu dohody zo strany odporcu ako druhej zmluvnej strany došlo. Tieto dôkazy sú dôkazmi nepriamymi a podporujú buď verziu navrhovateľky alebo verziu odporcu. Z tohto hľadiska tak v konaní išlo v podstate o „tvrdenie proti tvrdeniu“, lebo z výpovedí oboch účastníkov nevyplýva, že by v rámci procesu podpisu dohody bola osobne prítomná ešte tretia osoba.

V občianskom súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov obsiahnutá v ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Riadiac sa touto zásadou súd potom vykonané dôkazy hodnotil vo väzbe na výpovede účastníkov, ktoré je potrebné posudzovať obdobne ako výpovede svedecké (z hľadiska vierohodnosti, presvedčivosti, správania sa osoby pri vylúčení atď.).

V prospech odporcu vypovedala jeho matka Z. U., ktorá sa síce nevedela vyjadriť kedy syn dohodu podpísal, no potvrdzovala, že chodil domov z práce v C. rôzne - cez víkend aj cez týždeň a rovnako potom rôzne dlho sa doma aj zdržiaval. O zásielke na pošte mu hovorila osobne s tým, že si ju vyzdvihol neskôr lebo nemal čas.

Odporca po výzve súdu ohľadne predloženia určitého listinného dôkazu potvrdzujúceho jeho pobyt na Slovensku v dňoch spadajúcich do obdobia 17.04.2012 až 30.04.2012 predložil potvrdenie svojho vtedajšieho zamestnávateľa. V ňom je však uvedené iba to, že v čase od 09.03.2012 do 13.12.2012 pracoval v C. u M. F. v rozsahu úväzku 20 hodín týždenne s tým, že pracovná doba bola dohodnutá podľa potreby. Iný listinný dôkaz dokazujúci jeho pohyb v uvedenom období v súvislosti s prácou v C. a cestami domov na Slovensko odporca nepredložil. Súd žiadal takýto dôkaz preto, že navrhovateľka logicky nemohla dokázať, že odporca sa v inkriminovanom období na Slovensku nenachádzal, lebo ide o dokázanie negatívnej skutočnosti. Jej opak z hľadiska presunu dôkazného bremena znášal práve odporca, ktorý mal predložiť dôkaz o tom, že sa v tom čase na Slovensku nachádzal. Za takýto dôkaz súd nepovažoval len všeobecnú výpoveď jeho matky, že chodil domov v podstate hocikedy.

V prvotnej výpovedi odporca pred súdom uviedol, že dohoda bola podpísaná dňa 20.04.2012 u navrhovateľky v podnájme v W.. To, že k podpisu došlo skutočne uvedeného dňa vysvetľoval tým, že vždy keď sa niečo podpisuje napríklad aj v banke, tak sa podpisuje s dátumom dňa, ktorý je na nej uvedený. Preto silne pochybuje, že by dohodu podpísal po 20.04.2012. Následne nevedel zodpovedať otázky súdu, aké konkrétne záležitosti vybavoval na Slovensku v tom období v súvislosti s rozvodom. Uvádzal, že vzhľadom na časový odstup si to nepamätá, pričom odmietol odpovedať, v ktorých bankách vtedy žiadal úvery, ktoré mal chodiť „na oťočku“ vybavovať na Slovensko. Nevedel riadne označiť ani spolupracovníkov, ktorí s ním v tom čase boli zamestnaní v C..

Vo väzbe na ďalej uvedené dôkazy vrátane výpovede navrhovateľky súd jeho výpovedi o dátume podpisu a uzavretia dohody neuveril. Jeho výpoveď v podstatnom pôsobila ako naučená a nepresvedčivá už aj preto, že sa takmer obmedzil len na pre neho výhodné tvrdenie, že dohoda bola podpísaná oboma účastníkmi v deň na nej uvedený. Ak si nevedel totiž spomenúť kde sa v tom období pohyboval a čo vlastne robil, ako môže s istotou vedieť, že dohodu podpísal 20.04.2012. Súd si potom kládol otázku, aký dôvod mal odporca bližšie sa nevyjadrovať. Odpoveď nespočíva v tom, že by si odporca rozhodujúce skutočnosti súvisiace s uzavretím dohody nepamätal ale v tom, že sa obával, že povie niečo, čo by bolo v prospech navrhovateľky, lebo práve jeho spontánne (a skutočne pravdivé) vyjadrenie, že dohodu pripravovala navrhovateľka zrejme so svojou mamou, zapadá do kontextu ostatných dôkazov.

Matka navrhovateľky E. Y. vo svojej výpovedi totiž potvrdila, že text dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov písala na požiadanie dcéry na svojom počítači. Dohodu napísala 20.04.2012 a mala ju uloženú v počítači. Dňa 01.05.2012 čo bol voľný deň prišla dcéra na obed ako obdobne vo voľné dni s tým, že sa s odporcom, ktorý sa väčšinou času zdržiaval v zahraničí, dohodla na stretnutí. Vtedy dohodu vytlačila, no nevšimla si na nej uvedený dátum, pričom dcéra odišla so zmluvou v poobedňajších hodinách za odporcom do Q..

Aj keď medzi menovanou svedkyňou a navrhovateľkou je blízky príbuzenský vzťah matky a dcéry a ako vyplynulo aj z výpovede svedkyne ich vzťah je veľmi dobrý, súd považoval jej výpoveď za pravdivú a vierohodnú. Zo správania svedkyne pri výsluchu nevyplynuli súdu žiadne indicie, že by mala snahu svoju výpoveď prispôbiť výpovedi svojej dcéry, pretože spontánne a priamo odpovedala na položené otázky a jej výpoveď zapadá do kontextu vyjadrenia odporcu, ktorý hovoril, že dohodu asi pripravovala matka navrhovateľky. Rovnako aj navrhovateľka sa vo svojej výpovedi vyjadřila, že dohodu si najprv pripravila a podpísaná bola až neskôr.

Odporca tiež tvrdil, že dohoda bola podpísaná vo večerných hodinách a v podstate len teoretizoval, kedy mohol prísť na Slovensko a dohodu podpísať (vyjadrenie odporcu na č.l. 132pv spisu).

V tejto súvislosti z výpisov telefonického komunikácie účastníkov možno skutočne vyvodiť iba to, že títo v čase od 15.04.2012 do 14.05.2012 medzi sebou pomerne často, takmer každý deň komunikovali. Nemožno z nich usúdiť kde sa odporca v danom čase uskutočnenia telefonického hovoru (či SMS správy) nachádzal, lebo v ten-ktorý konkrétny deň je zaznamenané v bezprostrednom časovom slede

po sebe tak telekomunikačné spojenie s navrhovateľkou prostredníctvom jeho rakúskeho ako aj slovenského čísla (napr. v dňoch 15.04.2012, 02.05.2012). Výpisy ale nasvedčujú pravdivosti vyjadrenia navrhovateľky, že s odporcom komunikovali v podstate o každej jednej veci súvisiacej s ukončením ich doterajšieho vzťahu vrátane toho, kedy odporca príde na Slovensko a kedy podpíše dohodu o vyporiadaní BSM.

Ak teda mal odporca podpísať dohodu skutočne dňa 20.04.2012 (čo bol piatok) vo večerných hodinách, logicky by stretnutie s navrhovateľkou za účelom podpisu dohody musela predchádzať v ten deň určitá telefonická komunikácia minimálne v tom kde a kedy sa stretnú. Žiadne telefonické spojenie účastníkov ale v tento deň zaznamenané nie je, rovnako ako ani deň predchádzajúci, t.j. deň 19.04.2012, komunikácia pokračuje až dňa 21.04.2012 a to spojením na C. telefónne číslo odporcu. Prítom sám odporca sa vyjadril, že slovenskú kartu v C. nepoužíval.

Navrhovateľka na rozdiel od nedôveryhodných vyjadrení odporcu od začiatku konzistentne uvádzala, že dohoda o vyporiadaní bola podpísaná odporcom po 30.04.2012. Nasvedčuje tomu aj telefonická komunikácia, ktorá skutočne v ten deň uskutočnená bola a je pomerne rozsiahla aj v deň 01.05.2012 a je aj v súlade s tvrdením, že odporca chcel v ten deň ísť do T. (hovor v čase 17:59).

Už aj v žalobe cestou právnej zástupkyne navrhovateľka dohodu označila ako dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 20.04.2012 (a nie uzavretú dňa 20.04.2012). Teda nie je pravdou, že názor zmenila až potom ako odporca podal odpor voči vo veci vydanému platobnému rozkazu, v ktorom argumentoval neplatnosťou dohody poukazujúc na jej uzavretie pred právoplatnosťou rozvodového rozsudku. Následne aj vo svojej prvej výpovedi navrhovateľka uvádzala, že odporca podpísal dohodu po 30.04.2012 a nie dňa 20.04.2012, lebo v tom čase na Slovensku nebol. Súd nemal žiaden zásadný dôvod podložený relevantným dôkazom neveriť navrhovateľke, ktorá síce hneď neuviedla okolnosti, podpisu dohody, no vysvetlenie je vskutku jednoduché - nik (ani právny zástupca odporcu prítomný na pojednávaní) sa jej na to totiž počas výsluchu nespýtal. Preto neobstoja tvrdenia žalovanej strany, že nevedela na začiatku popísať okolnosti uzavretia dohody.

Vierohodnosť svojich tvrdení navrhovateľka na rozdiel od odporcu dokazovala a aj dokázala tým, že predložila rozpis o svojich pracovných aktivitách medicínskej reprezentantky v spoločnosti Z., s.r.o počas pracovného týždňa od 16.04.2012 do 20.04.2012. Uviedla, že v tento deň pracovala do neskorých večerných hodín a následne s kolegom R. S. cestou domov komunikovala ohľadne v nasledovnom týždni sa konajúceho neuropsychiatrického kongresu. Menovaný v navrhovateľkou predloženom čestnom prehlásení uviedol, že mali dňa 20.04.2012 pracovné stretnutie v N. bare hotela V. v C., stretli sa o 18.00 hod. za účelom prípravy uvedeného kongresu v dňoch 26. a 27.04.2012 s tým, že stretnutie trvalo asi jeden a pol hodiny a potom každý z nich cestoval domov. Vyjadrenia navrhovateľky sú teda podložené relevantnými dôkazmi, keď skutočne v uvedený deň podľa výpisu hovorov v čase od cca 21:00 poslala viacero SMS správ na rovnaké číslo a rovnako bolo preukázané predloženou listinou aj konanie kongresu v uvedenom termíne.

Všetky tieto skutočnosti podľa názoru súdu vo vzájomnom súhrne vyvracajú tvrdenie odporcu, že dohodu podpísal vo večerných hodinách dňa 20.04.2012, keď aj fakt, že si rozvodový rozsudok prevzal po dvoch neúspešných pokusoch o doručenie zásielky v dňoch 17.04.2012 a 18.04.2012 až dňa 30.04.2012 nepriamo nasvedčuje tomu, že sa v tento deň na Slovensku fyzicky nenachádzal. Súd preto uveril navrhovateľke, že dohoda mohla byť zo strany odporcu podpísaná skutočne najskôr 01.05.2012, kedy ju odniesla odporcovi do Q. a nie skôr.

K uzavretiu spornej dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka po tom, čo dňa 30.04.2012 nadobudol právoplatnosť rozsudok tunajšieho súdu o rozvode ich manželstva. Preto dohoda nie je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako sa to snažil dokázať odporca. Dohoda je platným právnym úkonom, ktorým si účastníci konania vyporiadali svoje zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo. Z obsahu dohody vyplýva platný záväzok odporcu (§ 488 a § 494 Občianskeho zákonníka) zaplatiť z titulu investícií do dostavby jeho rodinného domu navrhovateľke do šiestich mesiacov od podpisu dohody čiastku 33.000,- Eur. Keďže súdu nebol predložený žiaden dôkaz o zániku tohto záväzku odporcu voči navrhovateľke, súd návrhu čo do zaplatenia tejto sumy vyhovel.

O úroku z omeškania súd rozhodol podľa ust. § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013. Odporca sa do omeškania so zaplatením žalovanej sumy dostal uplynutím 6 mesiacov od podpisu dohody o vyporiadaní BSM, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že bola odporcom podpísaná najskôr 01.05.2012. Do omeškania sa tak odporca dostal najskôr niekedy začiatkom novembra 2012, kedy bola platná výška úroku z omeškania 8,75 % ročne (sadzba ECB 0,75 % plus 8 percentuálnych bodov), pričom navrhovateľka požadovala úrok z omeškania v tejto výške až od 20.02.2013. Súd preto navrhovateľke priznal úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 33.000,- Eur od 20.02.2013 do zaplatenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa zásady úspechu obsiahnutej v ustanovení § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na to, že navrhovateľka bola v konaní v celom rozsahu úspešná, prislúcha jej náhrada trov konania. Tieto pozostávajú z trov konania za zaplatený súdny poplatok za žalobný návrh v sume 1.980,- Eur a z trov právneho zastúpenia za nasledovné uplatnené a účelne vynaložené úkony právnej pomoci:

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 17.06.2013 v uplatnenej čiastke 353,52 Eur (pri základe určenom podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej len „vyhláška“) však jeden úkon predstavuje hodnotu 486,34 Eur) + 7,81 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky), spolu 361,33 Eur
- vyhotovenie žalobného návrhu dňa 19.06.2013 v čiastke 353,52 Eur + 7,81 Eur režijný paušál, spolu 361,33 Eur,
- vyjadrenie zo dňa 13.09.2013 k odporu v čiastke 353,52 Eur + 7,81 Eur režijný paušál, spolu 361,33 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 13.11.2013 v čiastke 353,52 Eur + 7,81 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov 2,06 Eur (§ 15 písm. a) vyhlášky) za cestu na trase M. - Námestovo a späť (2 x 1,03 Eur ako cena jednej cesty prostriedkom verejnej dopravy) + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 2 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,01 Eur (§ 15 písm. a) a § 17 ods. 1 vyhlášky), spolu 389,41 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 13.01.2014 v čiastke 353,52 Eur + 8,04 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov 2,06 Eur za cestu na trase M. - Námestovo a späť + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 2 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,40 Eur, spolu 390,42 Eur,
- vyjadrenie zo dňa 20.03.2014 k odvolaniu odporcu v čiastke 353,52 Eur + 8,04 Eur režijný paušál, spolu 361,56 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 26.11.2014 v čiastke 353,52 Eur + 8,04 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov 2,06 Eur za cestu na trase M. - Námestovo a späť + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 2 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,40 Eur, spolu 390,42 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 26.01.2015 v čiastke 353,52 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov 2,06 Eur za cestu na trase M. - Námestovo a späť + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 2 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,98 Eur, spolu 391,93 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 16.02.2015 v čiastke 353,52 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov 2,06 Eur za cestu na trase M. - Námestovo a späť + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 2 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,98 Eur, spolu 391,93 Eur, čo spolu na trovách právneho zastúpenia predstavuje 3.399,66 Eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je odporca povinný prisúdenú náhradu trov právneho zastúpenia zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľky. Súd nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za písomné vyjadrenia zo dňa 26.11.2013 a zo dňa 24.11.2014, pretože išlo o nadbytočné a neúčelné úkony vykonané bez akejkoľvek potreby a výzvy súdu, ktoré si navrhovateľka musí znášať sama.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.